

chiếc vé vào cổng thiên đường xanh

Quế Hương

Chiếc Vé Vào Cổng Thiên Đường Xanh

Tác giả: Quế Hương

Nhà xuất bản: Nxb Trẻ

Ngày phát hành: 06/2009

Số trang: 248 trang

Vua lũ đồ chơi

(Giải nhì cuộc thi Sáng tác thơ truyện trẻ em do Ủy Ban Bảo Vệ và Chăm Sóc Trẻ Em Việt Nam, Unicef Việt Nam, Hội Nhà văn Việt Nam phối hợp tổ chức năm 1996-1997)

Nó chưa hề xuống vườn. Đơn giản vì nó đi lại khó khăn, chỉ lết là giỏi. Cầu thang lại có cửa, cài then phía ngoài. Thế giới đối với nó thu hẹp trong căn phòng khoảng 20m², nơi mẹ cha nó buồn bã thu giấu một sản phẩm bị hỏng, một hình hài con người mà chẳng ra người.

Những ngày nắng ráo, cửa sổ được mở, màn được vén, nó ngời ngó xuống vườn và một nỗi khát khao mơ hồ trào dâng trong nó, vỡ tung thành chuỗi âm thanh nhọn hoắt, xé toang màu nắng. Ai nghe cũng phải bật tai lại.

Mỗi ngày mẹ nó ghé nó đúng năm phút vào buổi sáng và để lại mùi nước hoa vàng vắt chóng mặt. Cha nó ghé buổi tối, nồng nặc mùi bia. Còn vú Năm ghé ban ngày, vú tỏa mùi xà phòng. Tất cả mọi người đều có mùi gì đó.

Nó có nhiều đồ chơi. Dường như cha mẹ nó tin rằng đồ chơi cứu vãn sự bất hạnh của nó. Toàn đồ chơi đắt tiền – một rừng thú thủy tinh, sứ và nhồi bông. Một ngăn xe điện, tàu hỏa, máy bay chạy pin hoặc điều khiển từ xa... Chủ nhật, vú Năm tắm cho thú thủy tinh và sứ. Chúng vung vẩy trong nước cho đến khi thịt da óng ánh ngời ngời rồi bước ra tắm nắng cho khỏi còi xương. Sau đó, vú chải lông cho thú nhồi bông. Gấu, cọp, sư tử... đều lim dim mắt khi vú lướt cái lược bé xíu trên bộ lông đủ màu của chúng. Rồi tất cả vào tủ. Cả thế giới tràn đầy âm thanh, màu sắc, sức sống trên trang sách trở nên im lìm, bất động trong tủ kính. Ở đó, hổ giống mèo, gấu giống chó, chim giống gà... tất cả đều buồn thiu và bất lực.

Một ngày, mẹ về quê đem lên một thằng bé đen trùi trùi, tóc khét nắng, người quắt queo. Nó không ngừng cựa quậy trong bộ đồ mới. Nó có mùi lá cây. Mẹ giới thiệu:

– Đây là thằng Đẹt. Từ nay nó chơi với con cho có bạn!

Thằng Đẹt kinh hoàng nhìn nó:

– Nhưng tui sợ ảnh lắm! Giống như ông kẹ! Thằng Đẹt nhớ nhà khóc mãi. Nó không chịu mặc áo, cũng không biết uống sữa. Nó ở trần, trèo tuốt lên cái cây cao nhất ngó hướng về quê nhà. Cây dừa ấy lại ở ngay trước cửa sổ phòng nó, chỉ cách vài tay. Con khỉ trên cây giương mắt ngó nó:

– Đầu đừng chi trong mà bụi rứa?

– ...

– Răng còn bé mà lưng còng rứa?

– ...

– Răng không xuống đây chơi? Ở trong hộp hoài chán chết!

Nó im lặng. Chưa ai hỏi nó như thế. Trong tấm cửa kính mờ đục hiện ra một cái đầu quá cỡ, ngoẹo trên cái cổ khẳng khiu. Tấm thân oằn xuống như không mang nổi sức nặng của bất hạnh. Sáng đó, dầu trời mát mẻ, người ta cũng nghe tiếng hét. Tiếng hét lạnh lốt xuyên thẳng vào nỗi nhớ nhà của thằng Đẹt khiến nó rùng mình. Nó bám chặt vào thân cây dừa như sợ tiếng hét hất nó xuống đất. Hét xong, thằng đầu to há miệng thở. Nom nó quá buồn thảm và thằng Đẹt biết nó vừa khóc. Khóc bằng tiếng hét.

Thằng Đẹt nao nao thương “ông kẹ”. Nó tụt xuống đến bên cây chuối, xé lá vắn cái kèn to rồi trèo lên cây dừa thối toe toe. Chiếc kèn lá bật lên chuỗi âm thanh vui tai. Nó quăng kèn vào cửa sổ:

– Thối đi! Đừng hét! Tui sợ lắm!

Thằng kia bỏ kèn vào miệng nhưng chỉ bật tiếng u u buồn bã. Nó vứt kèn trả.

– Không thích hả? Để tui làm thứ khác!

Xế trưa, thằng Đẹt quăng vào cửa sổ một con gà và một thằng bé bện bằng lá dừa rất ngộ nghĩnh...

Hôm sau vú Năm báo tin thằng Đẹt đã bỏ trốn về làng. Thằng đầu to ngần ngợ ngẫm hai món quà bằng lá dừa và trịnh trọng đặt vào tủ đồ chơi của nó.

Đêm ấy, trong giấc ngủ chập chờn, nó bỗng nghe tiếng huyền ảo. Tủ đồ chơi đặt tiền không chịu thằng Lá Dừa đứng cạnh. Lão Sư Tử sủ gầm lên:

– Thằng nhà quê này ở đâu ra? Người ngợm bằng lá không đáng một xu. Cả con gà lá nữa. Đuổi đi thôi! Ở với chúng thật đáng xấu hổ!

Tụi kia nhao nhao đồng ý. Bầy chó nhồi bông gồm Đốm, Mực, Vàng, Vá, Berger ngúc ngắc đầu phụ họa. Á Mèo Tam Thế bằng thủy tinh hãnh diện ngấm làn da óng ánh, trong suốt của mình ổng ẹo:

– Meo... meo... người đâu mà xấu xí!

Thằng Lá Dừa nhìn lũ đồ chơi hào nhoáng trong tủ với vẻ khinh thị:

– Tao đoán tụi bây chỉ tốt mã còn dốt đặc không biết trời trăng gì ráo! Có giỏi trả lời tao ba câu hỏi. Trả lời đúng tao đi. Trả lời sai, tao làm vua tụi mày!

– Vua ư? Còn khuya! - Cọp nhồi bông thách thức.

– Vậy nghe đây! - Lá Dừa chống nạnh hỏi - Trời màu gì?

– Dễ ẹt! Màu nâu - Thỏ xám nhanh nhẹn trả lời rồi nhìn lên nóc tủ.

– Đó là tủ, không phải trời! Đúng là ếch ngồi đáy giếng ngờ trời màu nâu!

– Thế màu gì? - Nai thủy tinh ngơ ngác.

– Màu xanh. Tao đội trời luôn tao biết. Còn đất màu gì?

Lũ thú dè dặt ngó nhau. Chúng sợ trả lời sai nữa. Thằng đầu to cũng hồi hộp. Nó chưa hề đặt chân xuống đất. Chó Berger nổi tiếng thông minh ngúc ngắc đầu suy nghĩ rồi nhìn xuống chân, đáp:

– Đất trong vắt!

– Sai nữa! Đó là mặt gương chứ không phải mặt đất.

– Chứ đất màu gì? - Chuột Túi nôn nóng. Con nó cũng ló đầu ra khỏi túi, dỏng tai nghe.

– Đủ màu. Tùy cái phủ lên nó. Có nơi xanh ngắt, có nơi đỏ quạch, có nơi trắng như tuyết...

– Ngộ nhỉ! Chắc đẹp lắm! - Lũ thú xôn xao.

– Còn đây là câu cuối cùng: Rừng là gì?

Bọn thú đồ chơi bối rối. Thằng Lá Dừa gạ ý:

– Chỗ tụi bây ở đó mà!

– Thế thì dễ ẹt! Rừng là tủ! - Gấu đen hớn hờ đáp. Lá Dừa gập người cười. Con gà bằng lá cũng đập cánh cười phành phạch “Ọ... ó... ọ... ngu ời là ngu!”.

Lá Dừa ghếch mặt:

– Đồ mất gốc! Quê quán cũng không biết. Rừng bao la, bí hiểm chứ đâu như xó tủ này. Phải cho tụi bây đi thực tế thôi!

Từ đó, thằng Lá Dừa trở thành vua lũ đồ chơi. Nó xáo trộn khoảng không gian chật hẹp, khuấy động sự im lìm. Ban đêm là ban ngày của chúng. Đúng 12 giờ khuya, Gà trống lá đập cánh gáy vang: “Ọ... ó... ọ... sáng rồi, dậy đi học thôi!”. Lũ đồ chơi lục tục dậy. Chúng leo lên chiếc tàu hỏa có sáu toa và một ống khói chạy bằng pin. Thằng Lá Dừa vừa lái tàu vừa dậm chân hát:

Đất trời mệnh mông Đi đâu chẳng được Nhưng cũng phải ghé Về nhà bú tí.

O... ó... o... meo meo... gâu gâu...

Lũ đồ chơi hào hứng phụ họa. Xe lửa chở chúng vào rừng. Trở về bao giờ chúng cũng mệt nhoài và lấm lem. Chúng gác chân lên nhau ngủ mê mệt.

Chủ nhật vú Năm tắm cho chúng. Vú càu nhàu: “Đứng trong tù sao bẩn thế này! Còn thằng bé và con gà lá này ở đâu ra? Xấu quá! Vú quăng đi nhé!”

Thằng bé lắc đầu quây quây. Nó biết đó là vua lũ đồ chơi. Vua điều khiển chúng không bằng pin, dây cót... mà bằng ý tưởng. Ý tưởng thổi sinh khí vào lũ đồ chơi lạnh lẽo, bất động, bóng ngời. Chúng trở nên tò mò, siêng năng học hỏi để trở thành chính chúng. Chim Cánh Cụt loạng choạng tập đi, cánh vẫy liên hồi, mơ tới vùng tuyết trắng. Bầy Chó nhồi bông học phát hiện kẻ gian, học yêu thương, trung thành. Chim Sơn Ca học hát để tiếng chạm trời xanh. Chuồn chuồn học bay thấp bay cao để dự báo thời tiết...

Thằng Lá Dừa là một giáo viên dạy giỏi. Nó biến kiến thức thành thơ con cóc tuốt nên rất dễ thuộc.

Mèo thủy tinh ê a:

Mì bơ, cá rán đều ngon tuyệt

Nhưng đừng đặng sau thịt chuột!

Gấu nhồi bông vừa liếm chân vừa gật gù:

Mùa hè tha hồ chén mật Rừng thơm lừng tựa lãng hoa Nhưng nhớ ngủ đông đấy nhé Băng giá chẳng có gì xơi!

Thỏ trắng vừa nhảy nhót vừa học bài. Nó thông minh nên luôn “chế biến” bài học để tăng giá trị của mình:

Trong rừng ai khôn hơn thỏ Thấy động cụp đuôi chạy ngay Trong bụi vênh râu nghĩ kế Cọp, beo, sư tử thua ngay!

Sư Tử sừ sự ái gầm lên:

Ái cha! Ta đây chúa tể

Thịt thỏ chế biến thơm ngon Bỏ ngay cái thói hợm hĩnh Kéo mà chỉ còn nhúm lông!

Căn phòng hai chục mét vuông trở thành trường học vui nhộn. Thằng bé đầu to lang thang cùng lũ đồ chơi và thuộc cả bài của chúng. Một hôm, thằng Lá Dừa xướng bài học mới:

Đất trời mệnh mông Cuộc đời ngắn ngủi Trèo lên xe lửa

Ta cùng đi thôi! Vừa học vừa chơi Để cho khỏi dốt Chớ có ngồi buồn

Đất trời bé lại.

Lũ thú đồ chơi nhao nhao hỏi bài đó dành cho ai. Lá Dừa đáp: “Cho vua của chúng ta. Vua đầu to lắm, chứa đầy thông minh. Sau thành thiên tài!”.

Không biết vua đầu to của chúng có trở thành thiên tài không nhưng một thời gian sau, người ta không nghe những tiếng hét giữa trưa nữa. Từ căn phòng ấy vọng ra tiếng đàn non nớt, ngượng ngịu rồi vững vàng dần và cuối cùng bay bổng.

Thằng Lá Dừa yếu dần, người nó mỏng tang, khô giòn, chạm tới là rã. Cơ thể nó bằng lá nên cuộc đời ngắn ngủi hơn thú thủy tinh và nhồi bông. Một ngày, nó nói với lũ đồ chơi: “Tao đã hoàn thành nhiệm vụ. Giờ tao phải về nhà!”. Vua đầu to và lũ đồ chơi làm một bữa tiệc đưa tiễn. Ở đó không có nước mắt mà chỉ ngập thơ con cóc và tiếng đàn. Tiệc tàn, vua đầu to đặt thằng Lá Dừa trên chiếc máy bay giấy phóng qua cây dừa. Chiếc máy bay chở theo tiếng hát yếu ớt:

Đất trời mệnh mông Đi đâu cũng được Nhưng cũng phải ghé Về nhà bú tí.